

Endnu en Søndergade-facade er blevet pudset op. Det er ejendommen ikke langt fra Palæet, nr. 48, som dels har fået farve, men som samtidig pludselig fremtræder med påskriften „Kasernegården“. Man vidste godt, at bygningen havde fungeret som kaserne for de slesvigske kyrasserer, og da ejeren blev mindet på det ved restaureringsarbejdet, besluttede han at male de gamle typer op.

Så kan man jo gå og grunde lidt over historien. Da Horsens i 1720'erne fik meddelelse om, at byen skulle have to kompagnier i indkvartering, blev denne efterretning efter sigende ikke modtaget med udelt glæde, og byens magistrat satte en bønsskrivelse sammen til stiftamtmanden, hvori der anræbtes om nogen formildelse, da — som der stod i skrivelsen — „sådan indkvarteringsbyrde ikke af denne liden bys almue kan bæres uden de flestes påfølgende ruïn“.

Hvad det var for en ruïn, man tænkte på, skal vi lade være usagt, men intet hjælp, og de to kompagnier kom til Horsens. 122 ryttere og 62 koner og børn, som blev fordelt i 94 kvarterer.

Garnisonen var indkvarteret hos ens borgere indtil 1806, da gården 15 på Søndergade (nu nr. 48)

„Kaserne gården“ købtes til kaserne. Rivningerne mellem ryttere og borgere var mangeartede og hyppige, og også officererne og kvarterværterne levede ofte på krigsfod. At kommandosproget var tysk, og de fleste af de menige også var af fremmed nationalitet, gjorde ikke forholdet til byens borgere bedre.

Som et eksempel på det mindre gode forhold, der herskede mellem militæret og de Horsens borgere, skal her blot nævnes, at ritmester Uslar engang klagede til oberst Samitz over de „opinoatre“ borgere, der gav ham hånske svar, da han forlangte nogle rytterstalde repareret, hvorefter obersten truede med at sætte hestene i borgernes private huse og stalde.

Heldigvis for begge parter bedredes forholdet med årene, og navnlig i den sidste periode fra 1815-42 kan man vist endog sige, at forholdet nærmest var hjerteligt for ikke at sige inderligt.

Hvor inderligt ses med al ønskelig tydelighed af kirkebøgerne, hvor man bl. a. finder en bunke militære personer, der stod fadder til borgernes børn, og hvoraf det også fremgår, at der ikke så sjældent blev indgået ægteskab mellem kyrassererne og Horsens civile befolkning. cucumis.

Maleren Kjeld Kierkegaards opfattelse af „de Haassens Hæjstfolk“, udført på grundlag af uniformsgenstande, der opbevares på Horsens Museum